

BREGJE REBERGEN

ONTVOLGD

Weet jij nog wat echt is
en wat niet?

Bregje Rebergen

Ontvolgd

Proloog

De veren in het matras kreunen zachtjes onder haar gewicht wanneer ze zich op haar zij draait en haar gezicht in het hoofdkussen drukt. De bloemige geur van het kussen snuift ze diep op en daarna laat ze langzaam haar adem los. Niets zo lekker als een schoon bed. Ze gaapt uitvoerig. Hoe laat zou het zijn? Moet ze al opstaan? Haar oogleden zijn zwaar en ze kan de energie niet vinden om ze te openen. De verleiding is groot om weer weg te zakken in die diepe slaap waar ze net uit kwam.

Hoewel ze zeker weet dat ze wakker is en inmiddels haar ogen open heeft, is de duisternis allesomvattend. Misschien dat ze bij nader inzien toch nog slaapt en alleen droomt dat ze wakker is. Ze draait zich verder op haar zij, maar wanneer ze haar knieën probeert op te trekken, houdt iets haar voeten tegen. Harder dan net probeert ze haar knieën omhoog te bewegen. Wat is dit? In een reflex trapt ze met haar benen het dekbed omlaag. Bij iedere trap gaat er een pijn-scheut door haar enkels en ze gilt het uit. Ze schiet omhoog en reikt in het pikkedonker met haar handen naar haar voeten. Beide enkels worden omsloten door koud staal. Enkelboeien. What the fuck!? Wat is dit voor zieke grap?

Flarden van herinneringen aan gisteravond schieten door haar hoofd. Heeft ze te veel gedronken of iets gebruikt? Door de overwel-

digende vermoeidheid krijgt ze haar gedachten niet op orde. Ze voelt zich versuft en ook een beetje misselijk. Waar was ze gisteravond en met wie? Ze doet haar uiterste best zich iets te herinneren, maar op het moment dat er een gedachte in haar opkomt is ze die net zo snel weer kwijt.

Ze spert haar ogen wijd open, staart in het donker en doet ze weer dicht. De donkerte benauwt haar en als ze nog in een droom zit, zou ze nu graag wakker worden. Ze volgt de witte sliertjes en vlekjes, waarvan ze weet dat het lichtgevoelige cellen in haar netvlies zijn. Haar gymnasiumindexamen biologie had dit onderwerp uitvoerig behandeld. Waarom denkt ze daar nu aan?

Een stekende hoofdpijn dwingt haar onmiddellijk weer terug in de zachte kussens. Met twee handen grijpt ze naar haar slapen en ze duwt zo hard ze kan om de steken tegen te gaan. De pijn beneemt haar de adem.

Met haar linkerhand probeert ze de wekkerradio op haar nachtkastje te vinden. Ze tast in het donker, maar voelt niets: geen wekkerradio en überhaupt geen nachtkastje. De drukke beweging van haar arm zorgt ervoor dat de misselijkheid van daarnet weer heviger terugkomt en ze blijft stilliggen tot de neiging om te spugen weer zakt. Waarom is het zo donker? Ze probeert nogmaals haar nachtkastje te vinden zodat ze haar bedlampje kan aandoen. Niets. Dan draait ze haar hoofd opzij en tast met haar rechterarm naast zich, waardoor ze hard met de zijkant van haar hand tegen een muur slaat. Het dringt tot haar door dat ze helemaal niet in een tweepersoonsbed ligt. Ze ligt niet in haar eigen bed. Waar is ze dan wel... en hoe is ze in vredesnaam hier gekomen? Alles komt vertraagd binnen.

Weer trappelt ze met haar benen. Ze kan haar voeten nauwelijks bewegen. Ze haalt diep adem tegen de misselijkheid en komt weer omhoog. Met haar handen volgt ze vanaf de boeien om haar enkels de zware ketting die vastzit om de spijlen van het bed.

Dit is niet goed, dit is helemaal niet goed! Adrenaline raast door haar lijf, maar minder heftig dan ze zou verwachten voor de hoeveelheid paniek die ze voelt. Ze is te moe. Gedrogeerd? Door wie dan? Haar gedachten schieten alle kanten op.

‘Goedemorgen.’

Ze schrikt zich kapot van de harde, zwaar vervormde stem die plots de hele ruimte vult. De keiharde hoge piep die daarop volgt maakt dat ze haar handen over haar oren slaat. ‘Stop!’ Het is weer stil. Waar kwam die stem vandaan? Staat er iemand naast haar? Ze draait haar hoofd wild opzij en weer terug.

‘Blijf maar lekker liggen, je voelt je vandaag absoluut nog niet goed genoeg om uit bed te komen. Bovendien gaat opstaan lastig, zoals je waarschijnlijk al hebt gemerkt.’ De mechanische stem zou zowel van een man als een vrouw kunnen zijn, ze heeft echt geen idee. Wie zou haar willen vasthouden? Een gestoorde fan? Een stalker? Ze probeert omhoog te komen.

Kan die persoon haar zien? Ze wil iets terugzeggen, vragen waar ze is en wat hier precies de bedoeling van is, maar ze heeft simpelweg de kracht niet. Dit gebeurt niet echt. Het is een nachtmerrie of een hallucinatie. Ze heeft water nodig en frisse lucht, dan wordt alles beter.

‘Om te beginnen... het is allemaal voor je eigen veiligheid, ik wil dat je dat weet.’

Voor haar veiligheid? Dat ze hier vastgebonden op een bed ligt? Wild schudt ze haar hoofd als de paniek dan toch eindelijk doorzet. Haar ademhaling versnelt en haar hart bonkt in haar borstkas. Felle kleuren schieten in lichtflitsen door het donker. Ze grijpt weer naar haar hoofd, trapt hard met haar voeten en gilt het uit. Die boeien zitten veel te strak.

‘Rustig nou, alles heeft zijn tijd. Als je zo wild trapt doe je jezelf alleen maar pijn. Gillen heeft trouwens helemaal geen zin, niemand kan je horen.’

‘Wie ben jij?’ Haar stem klinkt schor en ze kan haar tranen niet binnenhouden.

‘Niet huilen, ik kom er zo aan. Het duurt nog even voor ik er ben, want je bent sneller wakker geworden dan ik had gedacht.’

‘Waar ben ik?’ Ze ziet nog steeds geen hand voor ogen.

‘Je hebt een heftige nacht achter de rug.’

Dan herinnert ze zich iets. Er was een worsteling, geschreeuw en toen was het zwart. Nu ze praat merkt ze pas hoeveel dorst ze heeft. ‘Ik wil water,’ zegt ze zo luid mogelijk, maar haar stem klinkt zacht en haar tong is zo droog dat hij niet van haar lijkt en vreemd aanvoelt in haar mond.

Een schelle lach klinkt door de donkere ruimte. ‘Je bent niet bepaald in de positie om iets te willen, of wel?’

Ze wil van alles terugzeggen maar heeft de kracht niet. Dit kan niet waar zijn. Ze wil gewoon naar huis.

‘Ben je soms je tong verloren? Normaal ben je altijd zo rap met je antwoorden. Je bijdehante mond gaat je hier in ieder geval niets helpen. Maar zo te zien heb je dat zelf ook al door.’

Ze wordt dus bekeken en deze persoon kent haar. In het echt of alleen van haar socials? Ze moet letten op details in zijn taalgebruik en de manier waarop hij praat proberen te herkennen.

‘Ik kom zo bij je en dan krijg je alles wat je nodig hebt. Het zal je aan niets ontbreken.’

Alles wat ze nodig heeft? Wat bedoelt hij in godsnaam?

‘Probeer nog wat te slapen.’

Opeens heeft ze het koud. Rillend trekt ze het dekbed over zich heen en laat zich achterover in de zachte kussens zakken. Ze doet haar ogen dicht. Rustig blijven. Het is niet echt. Als ze straks wakker wordt, ligt ze in haar eigen bed en heeft ze alles gedroomd. Tegen alle verwachtingen in valt ze weer in slaap.

1

Rixt

Door de lamellen die voor de hoge ramen in de zittingszaal in Utrecht hangen, schijnt een flauw zonnetje naar binnen. De meervoudige kamer houdt zitting over een recidiverende winkeldief en Rixt heeft net de tenlastelegging uitgesproken als in de zak van haar op maat gemaakte toga haar privételefoon trilt. Zo onopvallend mogelijk probeert Rixt de zwarte wijde mouw opzij te schuiven om op haar smartwatch te kunnen kijken. Een berichtje van Victor.

Je auto is binnen! We kunnen hem vandaag nog ophalen.

Ze heeft geen idee hoe laat de showroom dichtgaat, maar ze heeft vanmiddag nog een politierechterzitting op de planning staan, dus dat zal sowieso krap worden.

Victor is maanden bezig geweest om een veilige auto voor haar uit te zoeken. Eerst wilde hij per se een nieuw model, maar uiteindelijk is het een tweedehands gepantserde Mercedes-suv geworden. Ze had het in eerste instantie een belachelijk idee gevonden om een gepantserde auto aan te schaffen, maar ze is inmiddels blij dat Victor het idee heeft doorgedrukt. Er zijn steeds meer aanslagen op officieren van justitie en gezien haar verleden wil ze voor haarzelf en haar gezin geen enkel risico lopen. Ze wil hem niet laten wachten op een berichtje, dus haalt ze haar telefoon uit haar zak en appt hem terug.

Red jij het om alleen te gaan? Ik zit hier nog even vast. Heb de hele middag zittend.

De voorzitter van de rechtbank richt zich tot de verdachte, die in elkaar gedoken naast zijn advocaat zit. Ze is blij dat ze zelf enige afstand heeft, want zelfs vanaf deze afstand bereikt zijn ranzige lichaamsgeur haar neus..

‘U heeft de tenlastelegging van de officier gehoord, wat vindt u hiervan?’

De man haalt zijn magere schouders op en kijkt met een troebele blik eerst naar haar en dan naar de drie rechters die voor hem zitten. ‘Ja, wat moet ik erop zeggen. Ik sta op die beelden, dus ik kan moeilijk zeggen dat ik het niet was.’

‘En waarom heeft u die blikjes bier en...’ – de voorzitter kijkt op zijn beeldscherm – ‘meerdere stukken kaas niet gewoon afgerekend?’

‘Omdat ik geen geld heb natuurlijk, en ik had honger.’

‘Zoals op de beelden is te zien, heeft u de beveiliging een flinke duw gegeven nadat hij u vastgreep toen u probeerde weg te rennen. Daarna heeft u hem bij de keel gegrepen, toen hij u terugbracht naar de winkel voor een tassencontrole. Het is voor het eerst dat u bij een winkeldiefstal overgaat tot het gebruiken van geweld. Kunt u dit verklaren?’

De man schudt zijn hoofd. ‘Behalve dat ik niet helemaal... helder was op dat moment.’

‘Volgens het reclasseringsrapport bent u al jaren bekend met intensief middelengebruik, zowel harddrugs als alcohol, en is er zo te zien al veel inzet geweest ten aanzien van begeleiding en behandeling, zowel klinisch als ambulant. Toch lukt het u nog niet om alles op de rit te krijgen en blijft u strafbare feiten plegen. Hoe komt dat?’

‘Ik heb dat hele circus van hulpverleners allemaal niet nodig. Ik red het prima zelf, ik heb mijn verslaving al jaren onder controle. Ik weet precies hoeveel ik nodig heb per dag.’

‘Maar u heeft geen werk, geen eigen huisvesting en u zit hier weer in deze rechtszaal, dan kunt u toch niet zeggen dat u het prima zelf redt?’

De man haalt zijn schouders op.

‘U heeft inmiddels een flink strafblad opgebouwd, wat vindt u daarvan?’

‘Tja.’ De man haalt weer zijn schouders op. ‘Ik moet toch eten.’

Rixt zal straks in haar requisitoir de rechtbank vragen een maatregel tot plaatsing voor twee jaar onvoorwaardelijk in een inrichting voor stelselmatige daders op te leggen en zo te horen doet ze daar goed aan. Dit is precies waarom ze zo gemotiveerd is om aan de bovenkant van de drugsketen de boel aan te pakken. Ze weet ook wel dat ze de *war on drugs* nooit gaan winnen, maar als je niets doet wordt het alleen maar erger. Haar handen jeuken om weer met de grote drugs- en witwasonderzoeken aan de slag te gaan en dat heeft ze vanmorgen aangegeven bij haar teamleider. Het is niet dat ze deze kleinere strafzaken onbelangrijk vindt, maar haar hart gaat er niet sneller van kloppen. Ze mist de opwindning die ze bij de afdeling Ondermijning en Zware Criminaliteit juist zo mooi vindt. Het jagen en het vooruitdenken, de spanning en de actie van een grote vangst. De enige vraag is of ze er alweer aan toe is.

De verplichte rust na de aanslag op haar leven was goed en nodig, en ze is nog steeds niet helemaal van haar paniekaanvallen af. Vooral op straat en in openbare ruimtes schrikt ze soms van de kleinste dingen. Helemaal niet gek na alles wat ze heeft meegemaakt, maar wel vervelend.

De rechter geeft haar het woord en ze levert haar betoog kort en bondig. Na haar requisitoir luistert ze met een half oor naar het pleidooi van de advocaat, die haar best doet om de man vrij te pleiten van iets wat overduidelijk bewezen is. De advocaat betoogt dat de spullen het winkelpand uiteindelijk niet hebben verlaten, dus dat er feitelijk geen sprake is van het wegnemen van goederen. Ze waren

weliswaar voorbij de kassa, maar nog wel aanwezig in het pand. Kansloos. Ze werpt een korte blik op de rechters, die links van haar zitten, maar die verblikken of verblozen niet. Haar telefoon trilt weer.

Prima, dan ga ik samen met Pieter. Heel fijn als dit straks geregeld is. Succes vanmiddag!

Ze glimlacht en stuurt een duimpje terug. Haar zoon is waarschijnlijk allang blij dat hij mee mag en een rondje door de showroom kan lopen. Hij heeft zich samen met Victor volledig verdiept in alle specificaties van de auto, net als toen ze samen alle opties voor Pieters scooter bekeken en vergeleken. Zelf heeft ze zich er nauwelijks mee bemoeid.

De communicatie tussen haar en Victor is de laatste maanden aanzienlijk verbeterd. Het gevoel dat ze twee eilanden waren die naast elkaar in een oceaan van emoties lagen, heeft plaatsgemaakt voor een nieuwe vorm van verbinding, waarbij ze opborrelende frustraties meteen met elkaar delen. De aanslag op haar leven heeft op iedereen in haar omgeving een diepe indruk gemaakt. Het cliché dat je soms iets moet verliezen om te waarderen wat je hebt, blijkt ook nu maar al te waar, en ze kan niet ontkennen dat de minder grote werkdruk wel even lekker was, ook voor haar gezin.

En dat ze vanaf vandaag een gepantserde auto zal hebben, komt natuurlijk precies goed uit met haar wens om weer wat grotere zaken te gaan doen. Nu nog bedenken hoe ze dat voornemen op een goede manier met Victor en de kinderen kan delen. Ze wil zich niet schuldig voelen over dat ze wil doen wat ze het liefste doet: jacht maken op grote criminelen. Dat knagende gevoel van op alle vlakken tekortschieten, dat voortdurend latent aanwezig is, lijkt onlosmakelijk verbonden te zijn met de combinatie van het moederschap en een veeleisende baan.

De advocaat sluit haar pleidooi af en kijkt met een schuin oog naar Rixt. Ze zijn elkaar al vaker tegengekomen en ook zij weet dat

dit een gedane zaak is. De rechter richt zich tot de verdachte en glimlacht vriendelijk.

‘U krijgt het laatste woord. Als er nog iets is wat u wilt toevoegen of wilt zeggen of uitleggen over uw zaak is dit uw laatste kans.’

De man trilt hevig en kan duidelijk een nieuwe fix gebruiken. Rixt probeert uit alle macht een beeld weg te drukken van haar toen zeventienjarige broertje, hangend tegen de kale betonnen muur van de junkflat in Amsterdam Zuid-Oost waar hij toen woonde. Ze slikt. Waar je niet aan wilt denken, verschijnt des te groter in je gedachten. Had Jurre er nu ook zo bij gezeten als hij twintig jaar geleden niet aan een overdosis was overleden? Of hadden ze hem toch kunnen redden als ze de juiste stappen hadden ondernomen? Als ze zelf niet zo druk was geweest met haar studie en haar studentenleven had ze hem misschien kunnen... Ze slikt iets weg en stopt haar gedachten, zoals haar is opgedragen door haar psycholoog. Ze schiet niets op met alle ‘wat als’-scenario’s. Ze moet het nemen zoals het is. Haar broertje is dood en dat is niemands schuld. Behalve van die verdomde drugs, denkt ze verbeter.

De man voor haar haalt zijn schouders op en kijkt met lodderige ogen naar zijn advocaat, die hem een briefje toeschuift.

‘Ik zal mijn uiterste best doen om af te kicken en mijn leven te beteren. Ik denk dat dat beter kan als ik geen vrijheidsbeperkende maatregel krijg. En ik wil mijn welgemeende excuses aanbieden aan de beveiliging die ik bij zijn nek pakte.’ Hij kijkt op naar de rechters. ‘Dat was het.’

‘Dank u wel, dan sluiten we hierbij het onderzoek ter terechtzitting.’

De rechters verlaten de zaal en de parketpolitie ontfermt zich over de verdachte. Rixt pakt haar spullen bij elkaar. Ze moet vanmiddag nog de hele middag naar de politierechter. Eerst wat verkeersdelicten, daarna een uit de hand gelopen kroeggevecht en dan zit haar zittingsdag erop. Haar smartwatch licht op door een bericht van haar jongste dochter. Ze pakt haar telefoon uit haar tas.

Mag Noor blijven eten? Pls? We zijn aan het zwemmen bij ons en opa en oma eten ook mee. Meteen volgt een selfie van Julia en haar vriendin in bikini in de hangmat in hun tuin.

Rixt stuurt een duimpje terug en neemt zich voor de drie extra eters niet te vergeten als ze boodschappen haalt voor ze naar huis rijdt. Ze groet de advocaat en de bode, die galant de deur voor haar openhoudt, en loopt dan de gang in van de interne afdeling van het gerechtsgebouw, op weg naar haar volgende zaak.